

Arrest

nr. 301 056 van 5 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 8 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 september 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 januari 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 30 juni 2022 in het bezit gesteld van een F-kaart, ingevolge de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote R. D. P. met toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 september 2022 ontvangt verweerder een e-mail van de gemeente Ninove met de mededeling dat mevrouw D. P. een echtscheidingsprocedure heeft opgestart. Op 26 september 2022 worden verzoeker en zijn echtgenote op een afzonderlijk adres ingeschreven.

Met een schrijven van 16 november 2022, betekend op 17 november 2022, wordt verzoeker uitgenodigd om in het kader van het onderzoek van zijn dossier over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht en

overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid, en § 4 van de Vreemdelingenwet ten laatste 30 dagen na de betekening van dat schrijven nieuwe bewijsstukken over te maken.

Op 8 september 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 oktober 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D. (...)

Voorna(a)m(en): H. (...)

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

RR-nr.: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat hem op 25.02.2022 een visum gezinshereniging werd toegekend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 14.04.2022 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 30.06.2022 van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht op basis van zijn huwelijk met de Belgische D. (...) P. (...) R. (...) (...), met wie hij zich vestigde.

Op 12.08.2022 ontving DVZ van mevrouw D. (...) P. (...) de melding dat betrokkene reeds één maand de echtelijke woning had verlaten door problemen binnen de relatie. Mevrouw stelde dat zij betrokkene alle contact had verbroken. Mevrouw stelde het slachtoffer te zijn van een schijnhuwelijk (cf. titel van haar mailbericht). Betrokkene verklaarde daarvoor reeds op 25.07.2022 aan de politie dat hij op 23.07.2022 een slag in het gezicht had gekregen. Er zouden meermaals ruzies zijn geweest. Mijnheer stelde het contact te willen verbreken en te willen scheiden.

Op 23.08.2022 gaf DVZ aan de gemeente Ninove de instructie om een samenwoonstverslag te laten opstellen. Dit verslag zelf was negatief. De politie schrijft dat zij op 25/08/2022 een controle uitvoerden en dat mevrouw D. (...) P. (...) had gemeld dat betrokkene op 29.07.2022 de woning had verlaten en dat hij zich in het Brusselse zou ophouden. De politie deed het voorstel om betrokkene ambtshalve te schrappen. Er zou blijken inlichtingen van de gemeente Ninove nog even sprake zijn geweest van een verzoening, doch in hun mail van 05.09.2022 stellen zij dat mevrouw D. (...) P. (...) inmiddels de scheiding zou hebben ingezet en betrokkene volgens de wijkagent niet meer op het adres van zijn echtgenote kon worden aangetroffen. Op 26.09.2022 werd betrokkene op een afzonderlijk adres ingeschreven.

Om over een gezamenlijke vestiging van een vreemdeling met zijn Belgische echtgenote te kunnen spreken, wordt door de vaste rechtspraak van de Raad van State niet vereist dat er sprake is van samenwoning. Echter wordt wel vereist dat er een minimum aan relatie tussen de echtgenoten moet bestaan, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband. In casu moet vastgesteld worden dat er minstens sedert 05.09.2022 (mail van de gemeente) in hoofde van mevrouw D. (...) P. (...) geen sprake meer is van een relatie met betrokkene nu zij stelde de echtscheiding te hebben ingezet. Ook betrokkenes raadsman stelt in zijn schrijven van 15.12.2022 dat betrokkene in juli 2022 door mevrouw definitief aan de deur werd gezet. Aldus is het niet onredelijk te stellen dat, de mislukte verzoeningspoging indachtig, er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging vanaf minstens 05.09.2022.

Overeenkomstig art. 42^{quater}, §1,4^o van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 16.11.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 17.11.2022. Betrokkene maakte daarop volgende stukken over:

- *Brief + e-mail advocaat*
- *Attest van klachtneerlegging met bijhorend verhoor*
- *Verklaring A. V. (...)*
- *Verklaring K. D. (...) F. (...)*
- *Verklaring W. C. (...)*
- *Verklaring N. V. (...)*
- *Foto*
- *Attest Dr. L. (...)*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten.

Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart. Er werden na 15.12.2022 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Het huwelijk werd afgesloten op (...)2021 te Nabeul. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Zoals hierboven werd uiteengezet is er geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging met zijn Belgische echtgenote sedert minstens 05.09.2022. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Betrokkene stelt het slachtoffer te zijn geworden van partnergeweld. Op 25.07.2022 dient hij klacht in bij de politie (PV BR.(...)) omdat zijn echtgenote hem een slag in het gezicht zou hebben gegeven. Hij zou daaraan letsels hebben overgehouden die echter niet meer zichtbaar waren op het moment van het verhoor. Hij maakt een foto over van relatief lage kwaliteit waarop een wonde aan zijn lip zichtbaar is, maar bij gebrek aan datumgegevens omtrent de foto kan niet met zekerheid worden gesteld dat het hier gaat om letsels die het gevolg zijn van de feiten die zich op 23.07.2022 zouden hebben afgespeeld. Verder voegt hij een doktersattest bij zijn dossier waarin wordt vastgesteld dat betrokkene een gebroken snijtand heeft, dat zijn handen beven, dat betrokkene angstig, gestresseerd en verdrietig is. Hij zou volgens zijn eigen verklaringen 30 kg in vier maanden tijd zijn verloren. De arts stelt dat de door betrokkene verhaalde agressie deze letsels kunnen veroorzaken. M.a.w. de arts bevestigt niet dat de letsels effectief het gevolg zijn van het beweerde geweld. In die mate dat kan aangenomen worden dat betrokkene 4 dagen na de relatiebreuk effectief psychisch een wrak was - wat overigens normaal is - volstaat het voorgelegde attest niet als bewijs van de beweerde agressie en systematische vernederingen die door mevrouw D. (...) P. (...) zouden zijn gepleegd.

Daarnaast blijft betrokkene in zijn verklaring tegenover de politie bijzonder vaag over de omstandigheden. Hij stelt niet te weten hoe zijn ruzies met zijn echtgenote starten. Voor zover betrokkene effectief een klap zou hebben gekregen, waarvan thans onvoldoende bewijs voorligt, kan niet worden nagegaan wat de oorzaak is van de ruzie die tot die klap geleidt heeft. Heeft betrokkene zelf iets gezegd of gedaan die de klap heeft uitgelokt, heeft hij zich zelf agressief opgesteld? Zulks blijkt niet uit de in het dossier beschikbare stukken. Er kan dus niet worden uitgesloten dat de beweerde klap een tegenreactie was op betrokkenes handelen.

Er dient verder opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn verhoor van 25.07.2022 melding maakt van ruzies, maar dat er destijds met geen woord werd gerept over vernederingen, de vermeende seksuele frustraties van zijn echtgenote, haar vermeend druggebruik enz. Pas naar aanleiding van ons onderzoek, worden deze zaken door betrokkenes advocaat vermeld. Er zouden berichten zijn waarin zijn echtgenote hem lastigvalt en filmpjes waarin ze hem de huid vol Scheldt, echter daarvan wordt geen enkel stuk overgemaakt.

Vervolgens legt betrokkene een verklaring voor van mevrouw V. (...) gedateerd op 17.11.2022, dus nadat ons verzoek tot inlichtingen aan betrokkene werd betekend. Deze verklaring dient beschouwd te worden als een verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten nu deze verklaring niet wordt gestaafd aan de hand van objectieve elementen en zij dateert van na onze verzoek om informatie. Ook in die verklaring is trouwens sprake van berichten verzonden door mevrouw D. (...) P. (...) die door mevrouw V. (...) zouden zijn gelezen en gehoord, doch, nogmaals, deze berichten werden niet overgemaakt.

Tot slot werd naar aanleiding van de klacht van betrokkene een gerechtelijk onderzoek lastens mevrouw D. (...) P. (...) opgestart. Dit onderzoek is thans nog steeds lopende. Er zij aan herinnerd dat een gerechtelijk onderzoek zowel à charge als à décharge van de vermoedelijke dader wordt gevoerd (artikel 56, §1, 1e lid Sv.). Zulks betekent dus niet dat de feiten die mevrouw D. (...) P. (...) ten laste worden gelegd ook effectief bewezen zijn. Aldus moet worden teruggevallen op de andere door betrokkene aangevoerde elementen.

Gelet op het voorgaande bewijst betrokkene onvoldoende zich in het toepassingsgeval van artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de wet van 15.12.1980 te bevinden.

Betrokkene voldoet dus aan geen der gevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Volgens het medisch attest van dr. L. (...) was betrokkene gestresseerd, angstig, verdrietig, doch er blijkt niet uit het dossier dat betrokkene naar aanleiding van de vermeende feiten die op 23.07.2022 zouden hebben plaatsgevonden nog enig psychisch of fysiek gevolg ondervindt. Betrokkene laat althans geen elementen over zijn huidige gezondheidstoestand gelden.

Hij verblijft sedert 13.04.2022 (binnenkomststempel) in België, nu dus iets minder dan anderhalf jaar, wat, zeker gelet op zijn leeftijd (31 jaar), nog een relatief korte periode is.

Overwegende dat betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, dat hij thans bij een dame van Tunesische origine verblijft en dat hij het merendeel van zijn leven in Tunesië heeft verbleven, is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog een zekere voeling moet hebben met de Tunesische maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene maakt verklaringen over van zijn ex-baas en collega's waaruit moet blijken dat hij in de keuken van restaurant (...) actief is geweest. Uit opzoeken in de DOLSIIS-database blijkt echter dat die tewerkstelling op 07.07.2023 ten einde kwam. Er kan eveneens worden vastgesteld dat hij sedertdien zeer onregelmatig via interim tewerkgesteld is geweest. In juli 2023 werkte hij na 07.07 welgeteld nog één dag (31.07.2023). Voor de maand augustus 2023 gaat het om 6 dagen. DVZ heeft geen beeld over het inkomen dat betrokkene met deze nieuwe tewerkstelling genereert, noch blijkt uit het dossier dat hij nog een andere bron van inkomsten zou hebben. Er kan dan ook niet bepaald worden of betrokkene voldoende verdient om op een menswaardige manier te kunnen leven. Betrokkene woont bij een dame in, echter het is ons niet bekend of hij daar gratis kan verblijven of dient bij te dragen in de kosten voor huur, voeding en nutsvoorzieningen. In ieder geval betreft het hier geen stabiel, regelmatig en vast werk. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat betrokkenes economische situatie thans niet noopt tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Dat zou hem aanvankelijk door zijn echtgenote verboden zijn, doch betrokkene is nu al meer dan een jaar weg bij zijn ex-partner, hij heeft dus zonder meer de mogelijkheid gehad om werk te maken van het verplichte inburgeringstraject, wat hij blijkens het dossier, niet heeft gedaan. Nochtans is het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Zoals hiervoor reeds werd aangegeven is er zowel wat betrokkene als mevrouw D. (...) P. (...) betreft geen sprake meer van een relatie. Betrokkene staat thans ingeschreven bij een "vriendin". Of het hier

gaat om een loutere vriendschapsrelatie of er sprake is van een affectieve relatie met die persoon, blijkt niet uit het administratief dossier. Betrokkene toont niet aan dat hij met die dame een beschermenswaardig gezinsleven onderhoud.

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42^{quater}, §4, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, de formele en de materiële motiveringsplicht. Ter adstruering van zijn eerste middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. Geschonden bepalingen en beginselen

De bestreden beslissing behept een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote en dat verzoeker niet zou voldoen aan de uitzonderingen voorzien in artikel 42^{quater}, §4, 1° tot en met 4° Vreemdelingenwet.

Er wordt echter onvoldoende gemotiveerd betreffende de stukken die verzoeker heeft aangebracht betreffende zijn situatie.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel, nu niet alle elementen in overweging zijn genomen, de beslissing kennelijk onzorgvuldig is, en deze aan verzoekster niet toelaat de werkelijke redenen te kennen die aanleiding hebben gegeven tot de bestreden beslissing.

Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State en later erkend en bevestigd door uw Raad, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing allé betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

Het redelijkheidsbeginsel is niet van toepassing indien de overheid con gebonden bevoegdheid heeft, 'quod non in casu. De overheid heeft in dit kader een duidelijke discretionaire bevoegdheid.

Een schending veronderstelt dat de overheid bij nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op évidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (Rvst., Verwimp, nr. 82.011, 9 augustus 1999).

Het beginsel kan niet verantwoorden dat dwingende wettelijke of decretale bepalingen terzijde worden geschoven (Schaeverbeke, nr. 204.496 28 mei 2010; Vanderauwera, nr. 193.926 van 8 juni 2009; nv Benoot Hedwig, nr. 130.722 van 27 april 2004).

Het evenredigheidsbeginsel, ook wel proportionaliteitsbeginsel genoemd, is een verdere invulling van het redelijkheidsbeginsel. Dit impliceert dat elk overheidshandelen evenwichtig moet zijn, dat daarin geen wanverhoudingen mogen bestaan en dat er door zo een handelingen aanvaardbare relaties tot stand moeten worden gebracht. Een wanverhouding herleidt een dergelijk optreden tot een onredelijke handeling.

Het evenredigheidsbeginsel geldt tussen de bestuurlijke overheden onderling of tussen de bestuurlijke overheden en hun ambtenaren of rechtsonderhorigen.

De bestuurlijke overheid mag aan de rechtsonderhorigen geen onevenredige lasten of beperkingen opleggen. In redelijkheid aanvaardbare lasten of beperkingen kunnen wel worden opgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Zie:

"Waar de verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op allé gegevens van het dossier en op allé daarin vervatte dienstige stukken." (RvV nr. 243 234 van 28 oktober 2020)

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

1. Procedurele zorgvuldigheid (voorbereiding beslissing)

- Zorgvuldige voorbereiding van een bestuurshandeling*
- Beslissing moet steunen op correcte feitenvinding (bv. via naleven hoorplicht, bv. advies deskundigen ter informering om met kennis van zaken een beslissing te nemen - onvolledig dossier = schending zorgvuldigheidsbeginsel, zie RvS. nr. 119.444 van 15 mei 2003)*

2. Materiële zorgvuldigheid (besluitvorming)

- Alg: Bestuur moet zich bij het uitoefenen van haar taak onthouden om de belangen van de bij de beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen. (DIJK. W., Inleiding tot het bestuursrecht, 1988, p. 93)*
- Nauwgezette belangenafweging ten grondslag (RvS. nr. 188.987 van 18 december 2008)*
- Afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval voeren om tot beslissing te komen. Een zeer snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (RvS. nr. 101.544 van 6 december 2011) juncto*
- Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS. nr. 93745 6 maart 2001)*

De voormelde beginselen juncto de materiële motiveringsverplichting die rust op de verwerende partij worden op schromelijke wijze geschonden in de bestreden beslissing.

2. Toepassing in concrete

Ten eerste wilt verzoeker er op wijzen dat de motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris gebrekkig is.

De gemachtigde geeft zelf aan in de bestreden beslissing dat door de vaste rechtspraak van de Raad van State niet vereist is dat er sprake is van samenwoning. Er moet wel sprake zijn van een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband.

Verzoeker wijst er op dat hij en mevrouw D. (...) P. (...) sinds (...)2021 getrouwd zijn en dat dat op heden nog steeds het geval is.

Het staat vast dat verzoeker zijn partner heeft begeleid of bij haar heeft gevoegd en dat zij feitelijk een gezinscel hebben gevormd na zijn aankomst in het Rijk en bij de aankomstverklaring. Dit wordt niet betwist in de bestreden beslissing.

Samenwonen met de partner is strikt genomen geen vereiste om een gezinscel te vormen. Uit de bijgebrachte stukken blijkt overduidelijk dat verzoeker het slachtoffer was van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek.

Verzoeker had aldus een gegronde vrees en reden om zich tijdelijk elders te vestigen in het kader van het lopende strafonderzoek, doch dient er te worden geaccentueerd dat er nog geen echtscheidingsvonnis voorhanden is tussen verzoeker en zijn echtgenote.

Ten tweede worden de stukken die door verzoeker gevoegd werden, niet op een zorgvuldige wijze beoordeeld door de gemachtigde.

In casu zou niet voldaan zijn aan de uitzondering van artikel 42quater, §4, 4° Vreemdelingen wet omdat het toepasselijk zijn van deze uitzondering onvoldoende zou worden aangetoond door verzoeker.

Artikel 42quater, §4, °4 Vreemdelingen wet bepaalt het volgende:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing ;

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, f 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die allé risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Volgens verwerende partij zou niet voldaan zijn aan deze uitzonderingsvoorwaarden, maar verzoeker is het hier niet mee eens. Uit de stukken die hij heeft voorgelegd en uit zijn brief dd. 15.12.2022 blijkt duidelijk dat verzoeker het slachtoffer werd van geweld in de familie.

Het feit dat verzoeker slachtoffer is van huiselijk geweld, werd bovendien ook bevestigd door het Openbaar Ministerie daar zij de doorverwijzing vroegen van Mevrouw D. (...) P. (...) naar de correctionele rechtbank. '

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op allé gegevens van het dossier en op allé daarin vervatte dienstige stukken.

Ten derde meent verzoeker dat de motieven in de bestreden beslissing in dit verband steunen op een niet correcte feitenvinding en dit geldt ook voor de motieven inzake het gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote. Verwerende partij stelt in deze zin dat sinds 05.09.2022 geen samenwoning bestaande was

tussen verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker heeft echter stukken gevoegd waaruit blijkt dat hij het slachtoffer was van huiselijk geweld.

Verwerende partij probeert de stukken die verzoeker voorlegt te weerleggen en vraagt zich zelfs af of betrokkene zelf iets gezegd of gedaan heeft om die klap uit te lokken". Zoals supra al werd vermeld, is het voor verzoeker bijzonder moeilijk om te praten over de mishandelingen die hij moest ondergaan tijdens de samenwoning met mevrouw D. (...) P. (...).

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris nu bovendien aan victimblaming doet, is dan ook wraakroepend.

Het is voor slachtoffers van huiselijk geweld vaak zeer moeilijk om bewijzen voor te leggen van de mishandelingen die zij ondergaan. Vaak verdoezelen slachtoffers zelfs bewust de blauwe plekken of schrammen die zij hebben gekregen van hun partner, uit angst en schaamte dat iemand er iets van zou zeggen.

Dat is in het geval van verzoeker niet anders.

Verzoeker is van mening dat bijzonder onzorgvuldig werd geoordeeld betreffende de stukken die hij heeft aangebracht en dat de bestreden beslissing onterecht genomen werd, daar de samenwoning geen vereiste is."

3.2 De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. De aangevoerde schending van de bovengenoemde algemene beginselen moet dan ook in het licht van deze bepaling worden onderzocht. Artikel 42^{quater}, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2022 met toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht verkreeg als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Op 5 september 2022 ontvangt verweerder van de gemeente een e-mail waarin wordt vermeld dat de echtgenote van verzoeker een echtscheidingsprocedure heeft ingezet, alsook dat de wijkagent heeft vastgesteld dat verzoeker niet meer woonachtig is op het gezamenlijke adres. Sinds 26 september 2022 zijn verzoeker en zijn echtgenote op afzonderlijke adressen ingeschreven.

Op 16 november 2022 werd verzoeker verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon worden getoetst of hij eventueel zijn verblijfsrecht verder kon blijven uitoefenen, ondanks het gegeven dat er geen sprake meer was van een relatie met zijn echtgenote. Verzoeker maakte aan verweerder de volgende stukken over: een brief en een e-mail van zijn advocaat; een attest van klachtneerlegging tegen zijn echtgenote met bijhorend verhoor; vier getuigenverklaringen; een foto van zijn aangezicht en een medisch attest. Op basis van de voorgelegde stukken komt verweerder tot de conclusie dat verzoeker niet onder de uitzonderingsgevallen van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° tot en met 4° van de Vreemdelingenwet valt.

Verzoeker betwist deze vaststelling. In de eerste plaats stelt verzoeker dat hij en zijn echtgenote nog steeds zijn gehuwd. Verzoeker lijkt hiermee te willen aangeven dat er geen toepassing kan worden

gemaakt van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet om zijn verblijfsrecht te beëindigen. De Raad kan echter enkel vaststellen dat artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet weldegelijk voorziet in een op verzoeker toepasbare beëindigingsgrond van het verblijfsrecht indien “er geen gezamenlijke vestiging meer [is]”. Dit is een nationaalrechtelijk concept dat van toepassing is op derdelander-familieleden van statische Belgische onderdanen. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, geen samenwonen, doch wel een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (cf. RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). *In casu* kan niet ernstig worden betwist dat er geen sprake meer is van een minimum aan relatie tussen de echtgenoten. Verzoeker betwist niet dat mevrouw de echtscheidingsprocedure heeft ingezet, hij heeft zelf aan de politie verklaard ook uit de echt te willen scheiden; hij heeft een klacht neergelegd wegens partnergeweld en hij betwist niet dat zij sinds juli 2022 niet meer samenwonen.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, weldegelijk onder de uitzonderingsgrond van artikel 42^{quater}, §4, 4° van de Vreemdelingenwet valt, namelijk omdat hij een slachtoffer is van een bijzonder schrijnende situatie. Verzoeker benadrukt dat uit de voorgelegde stukken overduidelijk blijkt dat hij het slachtoffer is geworden van partnergeweld. Hij stelt dat het Openbaar Ministerie de doorverwijzing van zijn echtgenote naar de correctionele rechtbank heeft gevraagd. Hij betoogt dat het voor hem bijzonder moeilijk is om te praten over de mishandelingen die hij moest ondergaan toen hij samenwoonde met zijn echtgenote.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het relaas van verzoeker. Verweerder motiveert immers: “*Betrokkene stelt het slachtoffer te zijn geworden van partnergeweld. Op 25.07.2022 dient hij klacht in bij de politie (PV BR.(...)) omdat zijn echtgenote hem een slag in het gezicht zou hebben gegeven. Hij zou daaraan letsels hebben overgehouden die echter niet meer zichtbaar waren op het moment van het verhoor. Hij maakt een foto over van relatief lage kwaliteit waarop een wonde aan zijn lip zichtbaar is, maar bij gebrek aan datumgegevens omtrent de foto kan niet met zekerheid worden gesteld dat het hier gaat om letsels die het gevolg zijn van de feiten die zich op 23.07.2022 zouden hebben afgespeeld. Verder voegt hij een doktersattest bij zijn dossier waarin wordt vastgesteld dat betrokkene een gebroken snijtand heeft, dat zijn handen beven, dat betrokkene angstig, gestresseerd en verdrietig is. Hij zou volgens zijn eigen verklaringen 30 kg in vier maanden tijd zijn verloren. De arts stelt dat de door betrokkene verhaalde agressie deze letsels kunnen veroorzaken. M.a.w. de arts bevestigt niet dat de letsels effectief het gevolg zijn van het beweerde geweld. In die mate dat kan aangenomen worden dat betrokkene 4 dagen na de relatiebreuk effectief psychisch een wrak was - wat overigens normaal is - volstaat het voorgelegde attest niet als bewijs van de beweerde agressie en systematische vernederingen die door mevrouw D. (...) P. (...) zouden zijn gepleegd.*

Daarnaast blijft betrokkene in zijn verklaring tegenover de politie bijzonder vaag over de omstandigheden. Hij stelt niet te weten hoe zijn ruzies met zijn echtgenote starten. Voor zover betrokkene effectief een klap zou hebben gekregen, waarvan thans onvoldoende bewijs voorligt, kan niet worden nagegaan wat de oorzaak is van de ruzie die tot die klap geleidt heeft. Heeft betrokkene zelf iets gezegd of gedaan die de klap heeft uitgelokt, heeft hij zich zelf agressief opgesteld? Zulks blijkt niet uit de in het dossier beschikbare stukken. Er kan dus niet worden uitgesloten dat de beweerde klap een tegenreactie was op betrokkenes handelen.

Er dient verder opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn verhoor van 25.07.2022 melding maakt van ruzies, maar dat er destijds met geen woord werd gerept over vernederingen, de vermeende seksuele frustraties van zijn echtgenote, haar vermeend druggebruik enz. Pas naar aanleiding van ons onderzoek, worden deze zaken door betrokkenes advocaat vermeld. Er zouden berichten zijn waarin zijn echtgenote hem lastigvalt en filmpjes waarin ze hem de huid vol Scheldt, echter daarvan wordt geen enkel stuk overgemaakt.

Vervolgens legt betrokkene een verklaring voor van mevrouw V. (...) gedateerd op 17.11.2022, dus nadat ons verzoek tot inlichtingen aan betrokkene werd betekend. Deze verklaring dient beschouwd te worden als een verklaring op eer, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten nu deze verklaring niet wordt gestaafd aan de hand van objectieve elementen en zij dateert van na onze verzoek om informatie. Ook in die verklaring is trouwens sprake van berichten verzonden door mevrouw D. (...) P. (...) die door mevrouw V. (...) zouden zijn gelezen en gehoord, doch, nogmaals, deze berichten werden niet overgemaakt.

Tot slot werd naar aanleiding van de klacht van betrokkene een gerechtelijk onderzoek lastens mevrouw D. (...) P. (...) opgestart. Dit onderzoek is thans nog steeds lopende. Er zij aan herinnerd dat een gerechtelijk onderzoek zowel à charge als à décharge van de vermoedelijke dader wordt gevoerd (artikel 56, §1, 1e lid Sv.). Zulks betekent dus niet dat de feiten die mevrouw D. (...) P. (...) ten laste worden

gelegd ook effectief bewezen zijn. Aldus moet worden teruggevallen op de andere door betrokkene aangevoerde elementen.

Gelet op het voorgaande bewijst betrokkene onvoldoende zich in het toepassingsgeval van artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de wet van 15.12.1980 te bevinden.”

De Raad erkent dat het niet vanzelfsprekend is om een bijzonder schrijnende situatie te bewijzen. Dit neemt niet weg dat de wetgever, door in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet voor te schrijven dat het om “*bijzonder schrijnende situaties*” moet gaan en tevens te verwijzen naar artikelen uit het Strafwetboek, heeft bepaald dat de gepleegde feiten voldoende moeten zijn aangetoond en een zekere mate van ernst moeten vertonen. *In casu* is verweerder van oordeel dat het bestaan van een bijzonder schrijnende situatie niet is aangetoond. Zo blijkt uit het medisch attest niet met zekerheid dat de letsels die verzoeker vertoont – met name een gebroken snijtand, angst, stress en aanzienlijk gewichtsverlies – het gevolg zijn van het beweerde partnergeweld. Er ligt geen bewijs van agressie en systematische vernederingen vanwege zijn echtgenote voor. Verweerder benadrukt eveneens dat verzoeker tegenover de politie zeer vaag blijft omtrent de specifieke omstandigheden van de gezinssituatie. Zo verklaart zijn raadsman in zijn schrijven aan verweerder dat er sprake is van vernederingen door de echtgenote; haar seksuele frustraties en druggebruik en dat er verschillende berichten en video’s bestaan die aantonen dat zijn echtgenote hem uitscheldt en lastigvalt, doch verzoeker heeft geen van deze elementen destijds betrokken in zijn klacht bij de politie. Daarenboven worden de genoemde berichten en video’s niet overgemaakt. De Raad stelt vast dat ook in het kader van de huidige procedure dergelijke bewijzen niet worden geproduceerd. Wat betreft de getuigenverklaring van mevrouw V., motiveert verweerder dat deze dateert van 17 november 2023, dus nadat het verzoek om inlichtingen aan verzoeker werd betekend. Bijgevolg dient dit te worden beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Dit motief komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Verzoeker bewijst daarnaast niet dat zijn echtgenote voor de vermeende feiten werd doorverwezen naar de correctionele rechtbank. Volgens de informatie uit het administratief dossier is het strafrechtelijk onderzoek nog steeds lopende en werd er nog geen beslissing in deze procedure genomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in wezen beperkt tot het herhalen van de elementen die hij reeds kenbaar heeft gemaakt aan verweerder als gevolg van het verzoek om inlichtingen van 16 november 2023. Deze elementen werden reeds op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze beoordeeld door verweerder. Het feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan, doet hier geen afbreuk aan. In wezen geeft verzoeker hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Een schending van artikel 42quater, §4, 1° tot 4° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Een schending van de aangevoerde algemene beginselen blijkt evenmin. Het eerste middel is dan ook ongegrond.

3.3 In een tweede middel, voert verzoeker de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Hij zet zijn tweede middel uiteen als volgt:

“Verzoeker stelt vast dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met artikel 8 EVRM. Dit artikel bepaalt het volgende:

” 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ”

Luidens artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens heeft de verzoeker geen recht op eerbiediging van zijn privé-, familie- en gezinsleven. Dit fundamenteel grondrecht is onder andere gericht

op de bescherming en ontplooiing van alle sociale en familiale banden, en moet te allen tijde gerespecteerd worden, hetgeen impliceert dat dit recht ook gerespecteerd moet worden in een migratiecontext (EHRM 30 november 2017, nr. 37283/13, Strand Lobben e.a. t. Noorwegen, §204).

Het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven is evenwel geen absoluut recht, en kan dus in bepaalde omstandigheden beperkt worden, zoals in het licht van het migratiebeleid dat een staat wenst te voeren. In casu moet er een belangenafweging gemaakt worden tussen het belang van verzoekers en hun privéleven enerzijds en het belang van de Belgische staat bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds (zie RvV nr. 247 472 van 14 januari 2021). Zie:

"The Convention does not guarantee (he right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuance of (heir (ask of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences. However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance- with the law and necessary in a democratic society, that is to say, justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see *Dalia v. Trance*, 19 February 1998, § 52, Reports 1998-1; *Mehemi v. France*, 26 September 1997, §34, Reports 1997-VI; *Boult if cited above*, § 46; and *SHvenko v. Latvia [GC]*, no. 48321/99, § 113, ECHR 2003-X)." (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, *Oner t. Nederland*, §54)

Verzoeker laat gelden dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft uitgebouwd. Hij heeft als bewijs hiervan stukken gevoegd van zijn toenmalige collega's en van mevrouw Nathalie V. (...).

Wat betreft zijn tewerkstelling, wilt verzoeker meegeven dat hij op 05.06.2023 het slachtoffer is geworden van een werkongeval en dat hij als gevolg hiervan niet langer in staat was het werk uit te voeren dat hij voordien deed.

Daarnaast wijst verzoeker er ook op dat hij samenwoont met mevrouw N. (...) M. (...). Zij heeft hem er boven op geholpen nadat verzoeker diep in de put zat door de mishandelingen die hij moest ondergaan bij mevrouw D. (...) P. (...).

Verzoeker is bovendien altijd zeer open geweest over het feit dat hij nu samenwoont met mevrouw N. (...) M. (...). De gemachtigde kan dus niet dienstig beweren dat er sprake is van onduidelijkheden.

Het spreekt voor zich dat verzoeker mee de kosten draagt in het huishouden. Echter, gelet op zijn werkongeval en daarna zijn ontslag, was het niet eenvoudig voor verzoeker om zijn steentje bij te dragen. Hij heeft wel het voornemen om zo snel mogelijk weer een vaste betrekking te vinden.

Verzoeker is aldus van mening dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd, en dat de bestreden beslissing hier niet of minstens onvoldoende rekening mee houdt."

3.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privéleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privéleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat hij een beschermenswaardig privéleven in België heeft opgebouwd. Hij verwijst hiervoor naar de getuigenverklaringen van onder meer zijn collega's, het feit dat hij in België heeft gewerkt

en voornemens is om weer zo snel mogelijk een vaste job te vinden. Verzoeker stelt ook dat rekening moet worden gehouden met zijn samenwonen met mevrouw N. H.

Met betrekking tot het privéleven wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Hij verblijft sedert 13.04.2022 (binnenkomststempel) in België, nu dus iets minder dan anderhalf jaar, wat, zeker gelet op zijn leeftijd (31 jaar), nog een relatief korte periode is.

Overwegende dat betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, dat hij thans bij een dame van Tunesische origine verblijft en dat hij het merendeel van zijn leven in Tunesië heeft verbleven, is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog een zekere voeling moet hebben met de Tunesische maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn herkomstland dewelke een tegenindicatie zouden vormen voor het nemen van deze beslissing.

Betrokkene maakt verklaringen over van zijn ex-baas en collega's waaruit moet blijken dat hij in de keuken van restaurant (...) actief is geweest. Uit opzoeken in de DOLSIS-database blijkt echter dat die tewerkstelling op 07.07.2023 ten einde kwam. Er kan eveneens worden vastgesteld dat hij sedertdien zeer onregelmatig via interim tewerkgesteld is geweest. In juli 2023 werkte hij na 07.07 welgeteld nog één dag (31.07.2023). Voor de maand augustus 2023 gaat het om 6 dagen. DVZ heeft geen beeld over het inkomen dat betrokkene met deze nieuwe tewerkstelling genereert, noch blijkt uit het dossier dat hij nog een andere bron van inkomsten zou hebben. Er kan dan ook niet bepaald worden of betrokkene voldoende verdient om op een menswaardige manier te kunnen leven. Betrokkene woont bij een dame in, echter het is ons niet bekend of hij daar gratis kan verblijven of dient bij te dragen in de kosten voor huur, voeding en nutsvoorzieningen. In ieder geval betreft het hier geen stabiel, regelmatig en vast werk. Het is dan ook niet onredelijk te stellen dat betrokkenes economische situatie thans niet noopt tot het behoud van zijn verblijfsrecht.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Dat zou hem aanvankelijk door zijn echtgenote verboden zijn, doch betrokkene is nu al meer dan een jaar weg bij zijn ex-partner, hij heeft dus zonder meer de mogelijkheid gehad om werk te maken van het verplichte inburgeringstraject, wat hij blijkens het dossier, niet heeft gedaan. Nochtans is het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Zoals hiervoor reeds werd aangegeven is er zowel wat betrokkene als mevrouw D. (...) P. (...) betreft geen sprake meer van een relatie. Betrokkene staat thans ingeschreven bij een “vriendin”. Of het hier gaat om een loutere vriendschapsrelatie of er sprake is van een affectieve relatie met die persoon, blijkt niet uit het administratief dossier. Betrokkene toont niet aan dat hij met die dame een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt.”

Dienaangaande merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat de verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. *In casu* blijkt dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België niet aanvaardt. Door louter opnieuw te verwijzen naar de reeds voorgelegde stukken, die bovendien allemaal op individuele wijze zijn beoordeeld door verweerder, weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet. Hij toont met zijn betoog niet aan dat hij, in weerwil van de bestreden beslissing, alsnog over een beschermenswaardig privéleven in België beschikt. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het EVRM. Hij zet zijn derde middel uiteen als volgt:

“De bestreden beslissing maakt een schending uit van artikel 6 EVRM. Dit artikel bepaalt het volgende:

“1 . Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar warden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek warden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.

2. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te slaan.

3. Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, heeft in het bijzonder de volgende rechten: (a) onverwijld, in een taal die hij verstaat en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldiging;

(b) te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging;

(c) zich zelf te verdedigen of daarbij de bijstand te hebben van een raadsman naar eigen keuze of indien hij niet over voldoende middelen beschikt om een raadsman te bekostigen, kosteloos door een toegevoegd advocaat te kunnen worden bijgestaan, indien de belangen van een behoorlijke rechtspleging dit eisen;

(d) de getuigen à charge te ondervragen ofte doen ondervragen en het oproepen en de ondervraging van getuigen à décharge te doen geschieden onder dezelfde voorwaarden als het geval is met de getuigen à charge;

(e) zich kosteloos te doen bijstaan door een tolk, indien hij de taal die ter terechtzitting wordt gebezigd niet verstaat of niet spreekt. ”

Verzoeker herhaalt dat er zowel een burgerlijke als een strafprocedure lopende is waarin hij belang heeft. In de strafprocedure is hij burgerlijke partij en in de burgerlijke procedure voor de familierechtbank is hij verweerder.

De bestreden beslissing stelt een einde aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker. Doordat verzoeker geen verblijfsrecht meer zou hebben, kan hij het verdere verloop van de procedures niet meer opvolgen en kan hij zichzelf niet meer verdedigen.

Zeker in familierechtelijke geschillen is het zeer belangrijk dat verzoeker aanwezig kan zijn, daar de rechtbank hier steeds verwacht dat partijen in persoon aanwezig zijn. Indien verzoeker zijn verblijfsrecht hem wordt ontnomen, zal dit voor hem niet mogelijk zijn.

Artikel 6 EVRM bepaalt nochtans dat ieder het recht heeft “zichzelf te verdedigen”. Bijgevolg maakt de bestreden beslissing een schending uit van artikel 6 EVRM”

3.6 Daargelaten de vraag of artikel 6 van het EVRM *in casu* van toepassing is, toont verzoeker niet aan dat de persoonlijke verschijning vereist is bij de zitting van de familierechtbank. Er dient te worden gewezen op artikel 1289, §1 van het Gerechtelijk Wetboek, dat met betrekking tot de echtscheiding door onderlinge toestemming bepaalt: *“wanneer de in paragraaf 2 bepaalde persoonlijke verschijning niet wordt bevolen, verloopt de procedure schriftelijk”*. Verzoeker toont evenmin aan dat zijn belangen niet naar behoren zouden kunnen worden verdedigd door zijn raadsman en dat dienaangaande niet zou kunnen worden overlegd, gelet op de moderne communicatiemiddelen die de dag van vandaag ter beschikking zijn. Bovendien bevat de bestreden beslissing *in casu* geen bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor verzoeker in principe aanwezig kan zijn op eventuele navolgende terechtzittingen.

Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet weerhouden.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN